

38. SPOR O PANCÍŘ KRÁLE JENHARROVA.

V městě Onu zemřel král Jenharrov a na egyptský trůn nastoupil po něm král Petubaste. Hostiny, kterou nový král uspořádal ve svém sídelním městě Žani na paměť svého zesnulého předchůdce, zúčastnilo se velké množství egyptských knížat, velitelů krajských vojsk a vysokých hodnostářů. Král je vyzval, aby vykonali přípravy k pohřbu zesnulého krále Jenharrova. Při hostině došlo také k hovoru o překrásném pancíři krále Jenharrova, nejvzácnějším předmětu, který zesnulý král po sobě zanechal, a pronášela se mínění o tom, kdo bude příštím majitelem tohoto závisti hodného pancíře. Nárok na něj si činil syn krále Jenharrova Pemu mladší a král Petubaste uznal jeho požadavek za spravedlivý.

Tu odešel od hostiny Žeho, syn Anchhorův, došel do přístavu, sedl na svou loď a odplul do Onu. Když tam dorazil, odebral se do královského paláce Jenharrova a jménem krále Petubasta žádal, aby mu byl vydán pancíř zesnulého krále. Jeho žádosti bylo vyhověno. Žeho odnesl pancíř na svou loď, nasedl na ni a odplul do svého sídla, pevnosti Žureu.

Velekněz Amonův Vertepamenne byl právě v místě Tomi,*) když se tam donesla zpráva o smrti krále Jenharrova; ihned nasedl na svou loď, doplul do Onu, odebral se do paláce Jenharrova a žádal o vydání jeho pancíře jménem boha Amona. Řekli mu, že pancíř odnesl již Anchhorův syn Žeho, a Vertepamennův mladý osobní sluha, který přišel do Jenharrova paláce ještě za života krále a byl tam až do příchodu svého pána, vypravoval mu podrobně, jak pancíř byl Žehovi vydán. Vertepamenne pak nasedl na loď a odplul za Žehem do Žureu.

Když syn krále Jenharrova Pemu mladší skončil svůj pobyt u krále Petubasta, vrátil se domů a nenašel v paláci pancíř svého otce, ptal se po něm a dozvěděl se, že jej odvezl Anchhorův syn Žeho, že se ho chtěl zmocnit také Vertepamenne, a že oba odpluli do Žureu. Vrátil se tedy ihned do Žani ke králi Petubastovi a oznámil mu, co se s Jenharrovým pancířem stalo.

Král povolal Žeha, syna Anchhorova i Vertepamenna k sobě do Žani. Dostavil se jen Vertepamenne. Král ho přijal v audienční síni za přítomnosti Pema mladšího a všech knížat, velitelů vojska a hodnostářů, kteří byli právě v Žani přítomni, a vytkl mu záludnost jeho činu.

Vertepamenne mu odpověděl: „Můj velký pane, nebyl jsem první, jenž tam šel. Žeho, syn Anchhorův, to byl, jenž přišel již dříve ze svého města Žureu, vzal pancíř z jeho domova, aniž kdo tomu zabránil, a dopravil jej do svého vlastního města, právě když jsem byl v Tomi správce Sachminých stád“ — a vypravoval králi Petubastovi všecko, co mu řekl jeho mladý osobní sluha; ani jediné slovo z toho nebylo změněno.

Pemu mu nato řekl: „Běda tobě, Žure! Jestliže jsi neodnesl pancíř dědičného knížete Jenharrova do svého domu, nevztáhl-li jsi své ruky na pancíř, abys jej zavlekl do svého města Žureu? Neodpíráš-li přičiněti se, aby byl vrácen na své místo? Neučinil-lis to ze své zpupnosti? Či snad z nedůvěry ve svou vojenskou zdatnost?“

Vertepamenne mu odpověděl: „Jako že žije Hor! Ne-přičiním se, aby pancíř byl vrácen na své místo, ačkoli můj rod nepostrádá vojenské zdatnosti.“ (V další řeči líčí vojenské úspěchy svého rodu a chlubí se svým vítězstvím nad králem Jenharrovem, kterého potupí.)

Náčelníci, velitelé vojska a hodnostáři na to řekli: „Pravda jest všecko, co řekl Pemu mladší. V bojích, které vedl

dědičný kníže Jenharrov, *nepodlehl vojenské zdatnosti Vertepamennově*, nýbrž byl vylákán Amonovým knězem v noci na loď *bez vojenské posádky*, a když loď se ocitla na řece *daleko od břehu*, byla přepadena *vyzbrojeným válečným loďstvem*. To bylo *hrdinské dílo Vertepamenново*.

Na to král *Petubaste*, *nejvyšší hlava Východu* Peklul a Pemu mladší řekli Vertepamennovi: „*Vyřkl jsi hanebnosti a sám jsi projevils svou zpupnost a podlost zde před námi.*“

Přednostové, *zástupci a dohlížitelé královského paláce*, kteří jsou v něm pány, řekli: „*Nechť všickni přítomní odejdou do přijímací síně.*“

A nejvyšší hlava východu Peklul řekl: „*Bylo to snad pěkné od Vertepamenna*, když spílal svému nepříteli, dědičnému knížeti Jenharrovi, který byl *přívětivý*, *i když hovořil se svými služebníky?*“

Král vyslechl jeho slova a řekl: „*Nejvyšší hlavo Východu Peklule a Pemu mladší! Nebud'te zarmoucení tím, co Vertepamenne řekl. Jako že žije Amenre, pán a král bohů, velký bůh města Žani, přičiním se, aby byla obnovena čest dědičného knížete Jenharrova při velkém a nádherném pohřbu.*“

Když to Pemu uslyšel, řekl: „*Můj velký pane!* — — — — —

— — — — —. *Jako že žije Atum, pán Onu, Reharchepermeti, pán bohů, velký bůh, můj bůh, i kdyby shromáždil své vojsko, i kdyby se k němu připojilo vojsko z Hatsešmi, docílím toho, že vezme odplatu za urážku, kterou vyslovil o mém otci.*“

Král řekl: „*Můj synu Pemu! Nerozněcuj boje v Egyptě, aby nenastaly v Egyptě zmatky za mé doby!*“

Pemu skryl svou hlavu do svých rukou, *jsa smuten.*

Král řekl: „*Písaři dopisú! Nechť se pošle výzva do všech Egyptských krajů od Jebu až po Sioven,* — — — — —

tohoto obsahu: „Pošlete svého *velekněze* a své *nejvýznamnější osobnosti* z chrámu, vaše obinadla a vaši *myrhu* do Města Usira, pána Zedu, jak je to nařízeno pro Hapiho, Mneviho, egyptského krále a krále bohů, aby byly *vykonány všechny* obřady pro dědičného knížete Jenharrova!“

Učinili všechno, co král nařídil. *Dostavili se všickni, které král povolal*: vypluli obyvatelé jihu, vypluli obyvatelé severu, vypluli obyvatelé západu i východu a dorazili do Města Usira pána Zedu.

Nejvyšší hlava Východu Peklul řekl: „Můj synu Pemu, pohleď na tyto zástupy! *Kde jsou lidé z Východu?* Necht' se opatří svými obvazy a svou myrhou, svými chrámovými úřady, svými obřadníky a *tanečnický*, kteří chodí do mumifikačního ústavu, ať se odeberou do Města Usirova, ať dopraví mrtvé tělo Usira krále Jenharrova do dehtového domu, a ať ho mumifikují a pohřbí velkým a krásným pohřbem, jaký se koná pro Hapiho, Mneviho, egyptského krále a krále bohů!“

Vykonali to pro něho a dopravili ho do jeho hrobky před průčelím chrámu Usira, pána Zedu.

Pak král poslal egyptské zástupy do jejich krajů a do jejich měst.

Pemu řekl nejvyšší hlavě Východu Peklulovi: „Můj otče! Mohu-li se vrátiti do svého kraje a do Onu, když pancíř mého otce Jenharrova jest v Žureu na ostrově Pebentetském?“

Nejvyšší hlava Východu Peklul odpověděl: „To jest vážná věc, ó Sopte, pane východu! *Jistě* to není proti vůli mého boha Jenharrova, nepůjdeš-li do Onu, dokud neponeseme s sebou pancíř.“

Oba šlechtici nasedli na lodi a pluli, až dorazili do Žani a vešli do přijímací síně ke králi.

Když král spatřil nejvyšší hlavu Východu Peklula a

Pema s jejich vojskem, poklesla jeho mysl a otázal se jich: „Co jest s vámi, panstvo? Neposlal-li jsem vás do vašich krajů a vašich měst s vašimi význačnými lidmi, aby vypravili velký krásný pohřeb mému bohu, dědičnému knížeti Jenharrovovi? Co jest vám zase nepřijemno?“

Nejvyšší hlava Východu Peklul odpověděl: „Můj velký pane! Můžeme-li se vrátiti do Onu, aniž bychom přinesli pancíř dědičného knížete Jenharrova do svých krajů a do svých měst? Naše potupa by se *roznesla* po celém Egyptě. Můžeme-li se zúčastniti jeho pohřební slavnosti, když jeho pancíř jest v pevnosti Žureu, protože jsme jej nedonesli na jeho místo v Onu?“

Král řekl: „Písaři dopisů, napiš na můj rozkaz Vertepamenovi do Žureu dopis tohoto znění: „Nemeškej a odeber se do Žani kvůli něčemu, co si přejí, abys učinil!“

Dopis byl zavřen, zapečetěn a odevzdán poslovi, který nemeškal a vypravil se do Žureu a doručil dopis Vertepamenovi. Ten jej přečetl a nemeškaje, dorazil do Žani ke králi.

Král řekl: „Vertepamenne, hled'! Pancíř Usira krále Jenharrova budiž vrácen na své místo! Budiž dopraven do Onu, do domu Pemova na místo, odkud jsi jej odnesl!“

Když to Vertepamenne uslyšel, složil svou hlavu do svých rukou a byl zdrcen. Král ho třikráte oslovil, ale on nedal odpovědi.

Pemu postoupil do středu před krále a *obrátil se* k Vertepamenovi, řekl: „*Zloději*, pryskyřičožroute! Nechceš ve své zpupnosti bojovati se mnou před králem?“

Když to egyptské vojsko uslyšelo, řeklo si: „Vertepamenne si přeje boje.“

Pemu řekl dále: „Jako že žije Atum, velký bůh, můj bůh! Bez pokory a poslušnosti ke králi, kterou ti hodlám vpravit, byla by špatná cesta, kterou jsem vykonal.“

Vertepamenne odpověděl: „Jako že žije Bentet, velký bůh, spor, jenž vznikne v kraji a boj, jenž vznikne v městě, spíše se přenese od rodiny k rodině a povstane pro pancíř boj jednoho proti druhému, než by byl vydán z pevnosti Žureské.“

Nejvyšší hlava Východu Peklul řekl před králem: „Je-li dobré *dílo* rukou Vertepamennových a je-li dobrá řeč, kterou pronesl? Král uvidí silnějšího z nás! Přičiním se, aby Vertepamenne a kraj Pebentetský poznali hanebnost toho, co bylo jimi spácháno, a toho, co bylo řečeno o vespolném boji! Nasytím ho bojem a přičiním se, aby nevznikl v Egyptě spor a boj za doby krále. Pošle-li mě král do boje, ukáží králi boj mužů se dvěma štíty. Budeš svědkem toho, co se stane, a budeš na to otvírati oči, jako kdyby hora poskočila vzhůru k nebi, to se sklonilo k zemi, a jako kdyby se země třásla. Spatříš býky z Pisoptu, lvy z Metelu a jejich způsob boje; *budeš jako* železo, které se roztéká, když je rozpálíme.“

Král řekl: „Náš oče, nejvyšší hlavo Východu, Peklule! Buď rozumný, nebuď nerozvážný! Odejděte do svých krajů a do svých měst a já se přičiním, aby pancíř Usira krále Jenharrova byl vrácen do Onu, na místo, odkud byl odnesen; radost se bude šířiti před ním a láska za ním. Kdybys byl nerozvážný, povstal by velký boj. Nerozněcuj boj mezi námi! Je-li vám libo, poskytněte mi pět dní! Jako že žije Amenre, král bohů, velký bůh, vrátíte-li se do svých krajů a do svých měst, dosáhnu toho, že pancíř bude zase vrácen na své místo.“

Král umkl. Sestoupiv doprostřed, Pemu řekl králi: „Můj velký pane! Jako že žije Atum, velký bůh, dají-li mi pancíř, který nebyl dosud vrácen do Onu, aniž bych ho dobyl bojem, bude odloženo kopí v Egyptě, vojsko z celé země se

vrátí domů a já půjdu ve jménu svého otce Jenharrova a donesu jeho pancíř do Onu.“

Vertepamenne řekl: „Králi, můj velký pane, kéž dožijesh se věku Reova! Nechť nařídíš písari dopisů, aby napsal na můj rozkaz dopis do mých krajů a do mých měst mým bratřím, mým druhům, mým důstojníkům a členům mého rodu, aby mne poslechl!“

Král řekl: „Činím všecko možné, *aby nevznikl spor a boj v Egyptě. Písari dopisů! Napiš všecko, co ti řekne Vertepamenne, jeho bojovníkům! Nedopusť, aby Egypt upadl do zmatků za mé doby!*“

Vertepamenne stanul nad písarem dopisů a řekl: „*Napiš dopis obyvatelům kraje Pebentetského, Žehovi, vrchnímu veliteli kraje Pebentetského, Paremoonovi, synu Anchhorovu, tohoto obsahu: „Vyzbrojte se se svým vojskem! Nechť jim dá žold, oděv a to, čeho se nedostává z královského paláce! Nechť vojenská moc se opatří vším potřebným, a nechť se opásají svými pancíři a svými válečnými zbraněmi, a jemu nechť odevzdají, co jest v pokladně! Má schůzka s vámi bude u Gazelího jezera,* rybníka města Vuty, paní Erni,* svatého sloupu Hathory, paní tyrkovských lomů. Vyčkejte příchodu dědičných knížat, knížat, velitelů vojsk a šlechticů, kteří se budou dívati na zápas kraje s krajem, města s městem a rodu s rodem, který nastane.“ — Napiš dopis do sídel Anchhora, syna Harbesova, dědičného knížete Tomi Pelachtské.* — Napiš také dopis do sídel Tniponiho, syna Važhikova, dědičného knížete z — — — — —, aby Pebentetští, Težtí* a Žebenuťští poslali pro svá vojska a Anchhor, syn králův aby poslal dopis svým bratřím, královským synům, aby se ke mně připojili. Boží sluhové: — — — — — ze svých krajů a ze svých měst.“*

Stalo se tak.

Když *Pemu* uslyšel *jména knížat a vojsk, krajů a měst*, do nichž *Vertepamenne* poslal dopisy, *byl zarmoucen a plakal* jako by byl malé dítě.

Nejvyšší hlava východu *Peklul* spatřil, že *Pemu jest skleslý*, a že jeho srdce *jest zarmoucen*, řekl: „Můj synu, veliteli vojska, *Pemu* mladší! *Nebud' skleslý na duchu!* Tvoji druhové, až to uslyší, přijdou k tobě.“ — A dále nejvyšší hlava Východu *Peklul* řekl: „*Ať zavolají Svenesvože, syna Važhorova, písaře dopisů, aby napsal dopisy bojovníkům z našich krajů a našich měst, našim bratřím i ostatním našim lidem!*“

Král řekl: „*Písaři dopisů, učíš všecko, co řekne nejvyšší hlava Východu Peklul!*“

Odpověděl: „*Ano, můj velký pane!*“

Nejvyšší hlava Východu *Peklul* řekl: „*Písaři dopisů! Napiš dopis Harovovi, synu Pete — — — ovu, přednostovi tajných věcí města a věcí — — — — — tohoto znění: „Vykonej své přípravy se svým vojskem z kraje — — — — —! Nechť jim dají žold, šat a to, čeho se nedostává z pancířů a válečných zbraní, a nechť jim dají rozkazy, aby to odvrátilo jejich násilnost! Má schůzka s vámi bude u Gazelího jezera, rybníku města Vuty paní Omi, svatého sloupu Domu Hathory paní tyrkysových lomů k zápasu města s městem, kraje s krajem, rodu s rodem za Pema mladšího syna Jenharrova kvůli pancíři božího sluhy Usira knížete Jenharrova, který bojuje s Vertepamennem, protože odvedl pancíř do pevnosti Žureské na ostrově kraje Pebentetsko.“ — Napiš také dopis do Východního kraje do PISOPTU nejvyššímu veliteli ozbrojené moci Petechonsovi — — — — — tohoto znění: „Učíš přípravy se svým vojskem, svými koni, svým dobyt看em, svým loďstvem a se všemi lidmi z Východního kraje,*

kteří jsou pod tvým velením kvůli pancíři božího sluhu knížete Jenharrova, který Vertepamenne zavlekl do pevnosti Žureské. Má schůzka s tebou bude u Gazelího jezera, rybníku města Vuty paní Omi, svatého sloupu Domu Hathory, paní tyrkysových lomů, pro spor, který vznikl.“ — Napiš dále dopis Paremoonovi, synu Zinofrovu, knížeti z pevnosti Pimonešské, jak jest uvedeno shora. — Napiš dále dopis Minnemejovi, synu Jenharrovovu, dědičnému knížeti Jebškému s jeho třiceti třemi bojovníky, s jeho — — — — —, s jeho soudruhy kněžími, s jeho vražednou rotou ethiopskou, s jeho pěšími lidmi, s jeho jízdou a s jeho dobyt看em. — Napiš také dopis Jenharrovovi mladšímu, důmyslnému, tohoto obsahu: „Učiň své přípravy *se svým vojskem*, svými bojovníky, se svými sedmi soudruhy kněžími atd., jak jest shora uvedeno.“ — Napiš dále dopis do *Pusiru* Beklulovi, synu Jenharrovovu: „Učiň své přípravy *se svým vojskem* atd. — Napiš také dopis na ostrov Hneský Anchorovi skromnému: „Připrav se se svým vojskem a svými bojovníky!“ — Napiš také dopis do — — — — — synu Petechonsovu a jeho soudruhům kněžím, jak shora jest uvedeno. — Napiš dopis do Hathribu Sebekhotepovi, synu Zinofrovu: „Připrav se se svým vojskem a svými bojovníky atd., jak shora jest uvedeno. — Napiš také dopis Vilhnimu, synu Anchorovu, dědičnému knížeti pevnosti Meitumské: „Připrav se se svým vojskem, svou vražednou rotou, svou jízdou, svým *lod'stvem* atd. — Napiš také dopis nejvyšší hlavě Východu Peklulovi do jeho krajů a jeho měst tohoto znění: „Vpravte se ke Gazelímu jezeru, rybníku města Vuty paní Emi, svatého sloupu Domu Hathory, paní tyrkysových lomů!“

Na to řekl nejvyšší hlava Východu Peklul: „Můj synu Pemu! Poslechni toho, co ti vzkazuje král v dopisech ti

zaslaných, posli poselství do svých krajů a do svých měst, pospěš si a vyprav se ke Gazelímu jezeru, abys tam byl dříve než Vertepammenne! Bud' první a splň očekávání! Postav se v čelo svých bratří a svých soukmenovců, aby tě našli mezi sebou! Kdyby tě nenašli mezi sebou, vrátili by se do svých krajů a do svých měst. Já sám se pak odeberu do PISOPTU, dodám vojsku myslí, aby se nevracelo, a pošlu je k tobě.“

Pemu mladší odpověděl: „Správné jest, co jsi řekl.“

Pak vznešení odešli do svých krajů a do svých měst; Pemu mladší šel, vstoupil do nového člunu, který byl vším opatřen. Jeho člun plul po proudu a zakrátko Pemu dorazil ke Gazelímu jezeru, rybníku města Vuty paní Emy, svatému sloupu Domu Hathory, paní tyrkysových lomů, a byl mu poskytnut útulek.

Když se toto všecko stalo, oznámili veliteli vojska Vertepammenovi: „Pemu mladší dorazil se svým vojskem ke Gazelímu jezeru, rybníku města Vuty paní Emi, usadil se tam a není u něho nikoho kromě jeho mladého sluhy Zinofra. Připrav se se svým vojskem a se svými bojovníky, a necht' si pospíší a vydají se na cestu! Necht' se Žaniští, Hathribští a Žebenutští vydají s tebou na cestu, aby vykonali s tebou všecko možné. *Necht' neotálejí a dají se do boje s Pemm mladším, jenž tě předstihl, přišed s dvěma slabými vojenskými oddíly.* Kraje a města, jsoucí s tebou, necht' vytáhnou na bojiště proti němu, necht' ho napadnou z jihu, severu, západu i východu a necht' neustanou, aby neunikl, až učiní *mocí*. a lstí konec jeho dechu. Až jeho bratři přijdou a dozvědí se o jeho násilném konci, jejich srdce budou zkormoucena, jejich síla je opustí a oni se vrátí do svých krajů a do svých měst. Nic na světě je nepostaví na jejich nohy a pancíř Jenharrovův již nikdy neopustí tvého domova.“

Vertepamenne řekl: „Jako že žije Bentet, velký bůh, toto je to, oč jsem k němu volal. Čtyři kraje jsou zde s námi. Nuže, nechť jest ihned připravena loď!“

Loď byla ihned připravena a Vertepamenne se svým vojskem, se svou jízdou, se svými pěšimi oddíly a se svými bojovníky vstoupili na palubu. A stalo se, že vojsko čtyř krajů vyplulo — — — — —

— — — — —. Za krátko potom Vertepamenne dorazil se svým vojskem ke Gazelímu jezeru, a ptal se na svého nepřítele. Řekli mu, že Pemu mladší ho předstihl. I poslal Vertepamenne na místo, kde byl Pemu u Gazelího jezera, rybníku města Vuty paní Emi, svatého sloupu Domu Hathory paní tyrkysových lomů, poselství: „Popřej nám stráviti chvíli soubojem, až jeden z nás porazí druhého!“

Když to Pemu mladší uslyšel, bylo jeho srdce zaraženo; řekl si: „Řekl jsem, že nebudeme bojovati, dokud nepřijdou moji bratři, protože by má porážka ochromila srdce vojska egyptských krajů právě, když sem plují. Ale odpověď, kterou Pemu dal, byla: „Dostavím se k boji.“

Jeho mladý sluha Zinofer plakal a řekl: „Nechť můj bůh tě střeží a tvůj dech nechť zůstane svěží! Kéž bůh jest milosrdný! Což nevíš, že jediný muž jest ubohý v davu a jediný kraj že bude přiveden do zkázy? Mám ti vyjmenovati vojsko, které jest zde s Vertepamennem? Jsou to Žaniští, Pebentetští, Težtí a Žebenutští se svými šlechtici, kteří jsou s ním! A ty jdeš na bojiště s ním, nemaje při sobě ani soudruha ani našeho soukmenovce! Běda tobě, kdyby se ti přiblížil a jeho bojovníci přišli za ním! Jako že žije Atum, až vojsko přibude na bojiště tobě na pomoc, pak užijí své síly, aby chránili tvůj dech. Nedopuť, aby byl ukvapeností zničen!“

Pemu odpověděl: „Můj bratře Zinofře! Co jsi řekl, jest také v mé vlastní mysli. Když nemůžeme říci, že nebudeme

bojovati dříve, než moji bratři přijdou ke mně, zkuším srdce Pebentetských, oslabím srdce Žaniských, Težských a Žebenutských, ačkoli mě dosud nepokládají za bojovníka. Po tom, co se stalo, můj bratře Zinoffe, buď' zmužilý! Přines mi sem výzbroj obrněnce!"

Ihned byla přinesena a rozložena před ním na rohožce ze zeleného rákosu.

Pemu vztáhl svou ruku po *suknici* na kyčle, kterou obestřou *kolem boků pod* pupkem a kterou *přiklazuje* k stehnům, *vyzdobené* stříbrem, jejíž okraj byl z a deset její střed byl vyzdoben — — — — — a deset stříbrných a zlatých květů přispívalo k výzdobě její zadní části.

Pak vztáhl svou ruku po — — — — — z královského plátna Pinemežského, protkaného zlatem, a oblékl si ji na sebe.

Pak vztáhl svou ruku po *plášti* tři a půl božského lokte dlouhém z, jehož byl z — — — — — a královského plátna a oblékl jej na sebe.

Pak vztáhl svou ruku po své drátěné košili z *mědi s* jejími kobyilkami a velbloudy *na uzávěru*, vyzdobené *zlatými* klasy, s *obrazy* mužské postavy a čtyř ženských postav krásné umělecké práce, i bozi bojiště byli na ní, a oblékl ji na sebe.

Pak vztáhl svou ruku po *páru* obuvi z litého stříbra a oblékl si je na své nohy.

Pak vztáhl svou ruku po *pochvě s* *dýkou* — — — — —

Pak vztáhl ruku svou po *kopí*

menne *stojí proti němu* a Žaništi, Pebentetšti, Težšti a Žebenutšti pomáhají Vertepamennovi, svému nejvyššímu pánu z pevnosti Žureské, i jeho bratři, jeho soudruzi a jeho bojovníci, všickni mu pomáhají!“

Jakmile to posádka lodi uslyšela, vstal jakýsi galašire na přídi lodi a řekl: „Jak velká běda, *kteřou ohlašují* tvé rty, že Pemu se svou rodinou jest vydán Vertepamennovi!“

Zinofer se vrátil po svých stopách zpět ze své pochůzky na bojiště právě, *když Pemu podléhal přesile útočné roty Vertepamennovy*, a Vertepamenne se *chystal sraziti ho k zemi*. Zinofer se snažil *dotati mu síly*, volaje na něho: „Můj pane, Pemu, bojuj! Tvoji bratři již *připluli a přicházejí* ti na pomoc!“

Pemovi tato radostná zvěst dodala nových sil, ale Zinoferovo zvolání zaslechlo také vojsko Vertepamennovo a Žanští, Pebenubští, Težšti a Žebenutšti se vyřítili, aby ukončili souboj Pema s Vertepamennem. Zinofer spatřil, jak Pemu obklíčený nepřáteli byl sražen k zemi a jak Vertepamenne již zdvihá meč, aby ho zabil; dal se do pláče, ale tu již spatřil lidi z rodu Jenharrovova přibíhající na bojiště. Vojsko obklíčující Pema ho opustilo a vrhlo se na příchozí. Nastal všeobecný boj, jehož se zúčastnil i Anchhor, syn krále Petubasta, utkav se s velitelem vojska Petechonsem.

Tu se rozběhl kterýsi posel ke králi a oznámil mu, že přes králův zákaz vzplanul boj, jehož se účastní i královský princ Anchhor.

Král Petubaste uslyšev tuto zlou zprávu, velice se rozlobil a nařídil, aby boj byl ihned zastaven; sám došel k Petechonsovi a řekl mu: „Kéž tebe nepostihne zlé oko, můj synu, vrchní veliteli vojska Petechonse! Nepři se a

nebojuj dříve, než k tobě přijdou tví bratři! Nechápej se kopí, dokud se tvůj rod neshromáždí!“

Petechonse spatřil, že král Petubaste si nasazuje dvojitou korunu; — . — . — . — . — . — , vzdal králi úctu, *slíbil* mu, že nezahájí boj toho dne, a král dal do kamene vytesati dekret pro dědičného knížete Petechonsa.

Když se toto všecko stalo, přistála u Gazelího jezera loď nejvyšší hlavy východu Peklula a stalo se, že také loďstvo Petechonsovo a Hathribských připlulo na sever. Vykázali přístaviště jejich loďstvu, vykázali také přístaviště loďstvu Anchora, syna Pnemkova; bylo vykázáno přístaviště Onským a Saiským, bylo vykázáno přístaviště Minnemejovi, *knížeti* Jebskému; bylo vykázáno přístaviště loďstvu Paremooa, syna Zinofrova a vojsku Pimonešskému; bylo vykázáno přístaviště Pemešafovi, synu Jenharrovovu a vojsku z kraje Saiského; bylo vykázáno přístaviště lodi Beklula, syna Jenharrovova a vojsku z kraje Pusirského; bylo vykázáno přístaviště Vilujovi, synu Anchhorovu a vojsku Meitumskému; bylo vykázáno přístaviště Vechsnefgamulovi, synu Jenharrovovu; bylo vykázáno přístaviště Pemovi mladšímu, důmyslnému, a ostatním dítkám dědičného knížete Jenharrova, ostatním bratřím nejvyššího velitele vojska Petechonsa a soukmenovce božského otce — — —

Kdo přehlédne rybník s ptactvem a moře s rybami? Kdo přehlédne Gazelí jezero s rodem Jenharrovovým? Řvali jako býci, *plýtvali* silou jako lvi a počínali si dravě jako lvíce.

Oznámili to králi, řkouce: „Oba rody jsou shromážděny; podobají se lvům ve svých pancířích a býkům ve svých válečných zbraních.“

Zřídili *vysokou* tribunu pro krále Petubasta a zřídili také tribunu pro nejvyšší hlavu Východu Peklula proti ní.

Zřídili tribunu pro Žeha, syna Anchhorova a pro Petechonsa proti ní. Zřídili tribunu pro Viluje, nejvyššího velitele vojenské moci Meitumské, a pro královského prince Anchhora, syna krále Petubasta, proti ní. Zřídili také tribunu pro Pšentaesa, syna Žurenemhova, dědičného knížete Velké Závory a — — — — —, a zřídili také tribunu pro Paremoona, syna Zinofrova, dědičného knížete Pimonešského, proti ní. Zřídili tribunu pro Anchhora, syna Harbesova, dědičného knížete Tomi Pelachtské a pro Petechonsa Pebentetského proti ní. Zřídili tribunu pro Anchhapiho, syna Paremoonova, dědičného knížete Pižoiského* a pro Sebekhotepa, syna Tefnachtova, dědičného knížete Hathribského, proti ní.

Vojsko čtyř krajů stálo za Vertepamennem a vojsko kraje Onského za Pemem mladším.

Král řekl: „Ó nejvyšší hlavo Východu, Peklule! Vidím, že není muže, který by mohl *odpoutati od sebe kraje a města stojící proti sobě. Nuže, ať rozhodne boj!*“

Nejvyšší hlava Východu Peklul vystoupil, jsa oděn drátěnou košilí z dobrého železa a z litého, opásán válečným mečem *ukovaným z dobrého železa*, a svou *dýlkou* obyvatelů Východního kraje, která jest — — — — — od své rukojeti až k svému *hrotu*, a třimal kopí, jehož třetina jest z arabského dřeva, třetina z — — — — — a třetina ze železa, a zlatý štít byl v jeho ruce. Vstoupil doprostřed egyptského vojska mezi obě pokolení obou *druhů zbraní* a mluvil mocným hlasem, z *hluboka dýchaje*; řekl:

„Vzchop se, veliteli vojska Vertepamenne! Tobě patří *velení* v boji s velitelem vojska Pemem mladším, synem Jenharrovým, jenž *přikvapil a tisíc pět set* jeho bojovníků s ním, kteří jsou z dědičného knížete Jenharrova.“

„Vy z kraje Onského, zdvihněte se proti vojsku kraje Tebentetského, který jest bohatý vojskem!“

„Zdvihni se, vrchní veliteli vojska Petechonse! Tobě patří *velení* v boji s královským princem Anchhorem, synem krále Petubasta!“

„Zdvihněte se, Psitvere, synu Peklulův, Paremoone, synu Anchhorův a Petechonsi, synu Bekenranfův! Zdvihni se, vojsko kraje Pisoptského! Vzchopte se proti vojsku kraje Žebenutského!“

„Zdvihni se, Paremoone, synu Zinofrův, s vojskem Pimenešským; vzchopte se proti vojsku kraje — — — — —
— — — — —!“

„Zdvihni se, Sebekhotepe, synu Zinofův, veliteli vojska kraje Hathribského! Utkej se s Anchhorem, synem Harbesovým, dědičným knížetem Tomi, správce stád Sachmiňých!“

Když postavil muže proti muži, vzrostla jejich obvyklá míra, a veliká byla jejich krvelačná síla, která štvála každého z nich.

Když nejvyšší hlava Východu Peklul se vrátil z bitevního šiku, spatřil jakéhosi galašira vysokého vzrůstu; byl krásné postavy a seděl na sedadle nových nádherných nosítek. Byl vyzbrojen svým pancířem a svými válečnými zbraněmi; bylo s ním čtyřicet bojovníků, sedících na čtyřiceti mladých koních, — — — — — čtyři tisíce pěšáků, ozbrojených pancíři a válečnými zbraněmi šlo *těsně* za ním, a čtyři tisíce vojáků ozbrojených šlo *opodál* za ním. Zdvihl ruku na pozdrav před nejvyšší hlavou Východu Peklulem a řekl: „Bud' při mně, bud' při mně Baale, velký bože, můj bože! Co je s tebou, že jsi mi nepřihlídl velení v boji, které mi patří, abych se připojil k svým bratřím, dítkám dědičného knížete Jenharrova, mého otce?“

Nejvyšší hlava Východu Peklul pohlédl na galašira, ale nepoznal ho a řekl mu: „Kdo jsi ty z našeho rodu?“

Odpověděl: „Je to pravda, můj otče, nejvyšší hlavo Východu, Peklule! Jsem Montbaal, syn Jenharrovův, jenž jsem bojoval proti zemi Sýrské. Jako že žije tvá síla, nejvyšší hlavo Východu, Peklule, *jednoho večera byl jsem vzrušen*, nemohl jsem usnouti ve své ložnici a měl jsem vídění; ozval se mi božský hlas, řkoucí: „Montbaale, synu Jenharrovův, můj synu! Běž, jak můžeš běžeti, a bez meškání se odeber do Egypta. Já půjdu s tebou ke Gazelímu jezeru, rybníku města Vuty, svatému sloupu Hathory z tyrkysových lomů, pro spor a boj Pebentetských a kmenu Hora — — — — — syna Nesbentetova, s tvými bratřími a soukmenovci kvůli tvému pancíři, který byl zavlčen do pevnosti Žureské!“ — Můj otče, nejvyšší hlavo Východu Peklule! Necht' jest mi vykázáno místo v boji, *ke kterému jsem byl přiveden bohem na bojiště. Nedopouštěj, abych odešel odsud bez boje proti jeho vůli!* Hleď, můj otče, *uved' mne a mé vojsko do boje!*“

Nejvyšší hlava Východu Peklul mu odpověděl: „Budiž veleben, budiž veleben, Montbaale! *Přišel jsi, když již všem vojskům místa v boji byla vylkáána. Zůstaň tedy na své lodi a nevysílej svých lidí do boje, dokud ti nedám znamení k boji! Hlídej řeku a nedopušť, aby naše lodi byly od kohokoli napadeny!*“

Montbaal řekl: „Zůstanu se svým vojskem na svých lodích.“

Pak se nejvyšší hlava Východu Peklul vrátil na svou tribunu, aby přihlížel boji a Montbaal vstoupil na loď.

(Nato byl zahájen boj, jehož průběhu bylo věnováno snad deset stran této knihy, ale z této části textu zachovalo se jen množství úlomků, z nichž nelze sestavit obraz, který by mohl uspokojiti čtenáře.)

Oba rody bojovaly od čtvrté hodiny ranní do deváté hodiny večerní; bojovníci zápasili spolu. Tu Auchhor, syn Harbesův se zdvihl, aby vyprostil kohosi z vojska kraje Žebenutského a utíkali *ke řece*. Montbaal na své lodi na řece zaslechl hluk pocházející od vojska a *ržání* koní a řekli mu: „Vojsko kraje Žebenutského utíká před tvými bratřími!“

Odpověděl: „Buď při mně, buď při mně, Baale, velký bože, můj bože! Hle, jest devět hodin a mé srdce jest zarmouceno, že jsem dosud nebojoval.“ — Ozbrojil se svým pancířem a svými válečnými zbraněmi, vyrazil ven na vojsko žup Žebenutské, na Pebentetské, na Žureské, na Težské a na válečnou moc Vertepamennovu, a způsobil řež a vraždění mezi nimi, jako Sachmi v hodině své zuřivosti, když *svým žárem* zapaluje roští. Vojsko se rozptýlilo před nimi a oni řádili a vraždili mezi nimi a neochabli, vraždíce mezi nimi.

Oznámili to králi Petubastovi a on otevřel svá ústa, dokořán s velkým křikem, sestoupil se své vysoké tribuny a řekl: „Nejvyšší hlavo východu Peklule, odeber se k bojovníkům! Bylo mi řečeno, že Montbaal, syn Jenharrovův, řádí a vraždí ve vojsku čtyř krajů. Nechť ustane hubiti mé vojsko!“

Nejvyšší hlava Východu Peklul odpověděl: „Nechť král se odebere k němu se mnou a já ho přiměji, aby přestal vraždití v egyptském vojsku!“ — Pak se Peklul ozbrojil svým pancířem a vstoupil do nosítek ke králi Petubastovi.

Setkali se s Montbaalem, synem Jenharrovovým, na bojišti a nejvyšší hlava východu Peklul řekl: „Můj synu Montbaale! Nechť tvá ruka se zdrží boje! — — — — — Je to dobré, když řádíš a vraždíš mezi egyptským vojskem, svými bratřími?“

Montbaal odpověděl: „A je to dobré, když jsi dopustil,

aby pancíř mého otce Jenharrova byl zavléčen lstí do pevnosti Žureské? Což není možno, abychom si ho *dobyli zpět?*“

Král řekl: „Zadrž svou ruku, můj synu Montbaale!

dám jej dopravit do Onu, na místo, kde byl dříve; radost se bude šířit před ním a jásot za ním.“

Montbaal dal *hlasatelem* volati ve svém vojsku a oni se vraceli z bojiště. Jsouce jako ten, kdo dosud nebojoval, vraceli se, až došli zpět do bitevního šiku na místo, kde byl Pemu. Našli ho bojujícího s Vertepamennem. Pemu narazil na něho prudce štítem z *rákosového pletiva* a se silným, kopl do něho nohou, srazil ho na zemi a zdvihl svou ruku se svým mečem, jako by ho chtěl zahubiti.

Ale Montbaal řekl: „Nečiň toho, můj bratře Peme! Zadrž svou ruku až do okamžiku, kdy dokonáme na nich svou pomstu. Člověk není rákos, aby zase znovu vyrostl, když ho uříznou. Když náš otec Peklul a král Petubaste nařídili, že se nemá bojovati, ať učiní se také všechno ostatní, co řekl král o pancíři, že totiž bude zase vrácen na své místo. Ať se Vertepamenne sebere, a ať si jde!“

A oni se odloučili, muž od muže.

Dále se přihodilo, že velitel vojska Petechons se utkal s královským princem Anchhorem, jenž užíval proti němu válečného umění, které vyhlíželo jako žertování. Tu Petechons vyrazil skokem na královského prince Anchhora a zaútočil na něho prudce válečným uměním tvrdším než kámen, palčivějším než plamen, lehčím než — — — a rychlejším než vítr a královský princ Anchhor nenašel obrany *proti němu*. Petechons narazil na něho prudce štítem z *rákosového pletiva* a se silným, srazil ho na zemi a stál nad ním, mávaje svým srpovitým mečem

ve své ruce. Nastal hrozný křik a *úzkostlivý* nářek v egyptském vojsku pro královského prince Anchhora.

Tato *událost* nezůstala utajena na místě, kde se král zdržoval; *hlásilo se*: „Petechons srazil tvého syna Anchhora na zemi a stojí nad ním se svým srpovitým mečem, aby ho zahubil.“

Král upadl do velké úzkosti a řekl: „Bud' při mně, bud' při mně, pane a králi *bohů*, velký bože, můj bože! Učinil jsem všechno možné, aby nebyl roznícen spor a boj, ale neposlechli mne.“

Toto řekl, běže. Uchopil vztyčenou *ruku* Petechonsovu a řekl: „Můj synu Petechonse, ušetř dechu mého syna a sejmi s něho svou ruku, protože není *zapotřebí*, *abyste prodlužovali* čas své pomsty; vyhráli jste svůj boj a ukázali jste svou sílu celému Egyptu.“

Nejvyšší hlava východu Peklul řekl: „Sejmi svou ruku s Anchhora kvůli králi, jeho otci, neboť on jest jeho mocný dech!“

A Petechons ustoupil, sejmuv svou ruku s královského prince Anchhora.

Král pak řekl: „Jako že žije Amenre, pán a král *bohů*, *velký bůh*, můj *bůh*, pokolení *dědičného knížete Jenharrova* zvítězilo v tomto boji. *Vojsko kraje Onského* zvítězilo nad vojskem kraje *Pebentetského* a *Pemu mladší* porazil *Vertepamenna*. Nad mým synem Anchhorem zase zvítězil Petechons, jakož i nad vojskem čtyř těžkých krajů egyptských. — Vy jste zvítězili nad těmi, kteří hodlali loupiti a vraždit mezi *vámi*; utekli před vámi k lodím. Všecko, co se děje v Egyptě, *děje se spravedlivě*.“

Mezitím co se toto dělo, plul po řece Minnemei se svými čtyřiceti bojovníky a s devíti tisíci svých Ethiopů, lidí z Meroe, s *tisícem* svých — — — — —, lidí ze Suanu

a s devíti sty svých chažulských psů a k němu se připojili bojovníci z kraje Onského, takže řeka byla zatarasena lodníky a břeh byl zatarasen jízdou. Když silný býk Minnemei syn Jenharrovův, dědičný kníže obyvatelů Jebských, dorazil k jezeru Gazelímu, bylo mu vykázáno přístaviště vedle loďstva Žeha, velitele vojska kraje Pebentetského a vedle jeho válečné lodi, která ho provázela, a na které byl pancíř dědičného knížete Jenharrova.

Minnemei si řekl: „Jako že žije Chnum, pán Jebu, velký bůh, můj bůh, toto je to, oč jsem k němu volal: „Kěž spatřím pancíř svého otce, Usira, krále a dědičného knížete Jenharrova, aby nastalo *spojení těchto* dvou válečných mocí!“

Pak se Minnemei ozbrojil svým pancířem a svými válečnými zbraněmi i s vojskem, které bylo s ním, a vpadl do lodi Žeha, syna Anchhorova. Našel na ní devět tisíc bojovníků, kteří střežili pancíř *jeho otce* Usira Jenharrova, Minnemei vpadl mezi ně. Ten, jenž *tam* stál, aby bojoval, učinil si bojiště ložnicí; ten, jenž *tam* stál, aby zápasil, vedl ho za ruku na své válečné stanoviště; ten, jenž — — — — —
— — — — —. Minnemei způsobil velikou řež a vraždění *mezi vojáky na palubě*; vyčistiv ji, postavil tam třicet čtyři své bojovníky, *aby hlídali palubu* a nevpustili na ni nikoho na světě. *Na to vnikl Minnemei se svými bojovníky do nitra lodi, kde nastal vražedný boj. Minnemei porazil Žehovy přátele, mezi nimi Žureského Mermeje, Pebentetského Peena a jakéhosi Kanofera a dobyl konečně pancíře krále Jenharrova.*

Tím boj byl skončen. Nebylo nikoho, kdo by mohl odprovatí tomu, aby pancíř krále Jenharrova byl dopraven do Onu a uložen na svém místě. Proto všechna knížata vrátila se se svými vojsky od jezera Gazelího do svých krajů a do svých měst.

*Nejvyšší hlava Východu Pekul, Pemu mladší a ostatní
dítky krále Jenharrova, vracejíce se do Onu, zastavili se
u krále Petubasta a řekli mu: „Náš velký pane! Bylo by
dobré, aby naši potomci věděli, co se v Egyptě stalo za
vlády Tvého Veličenstva, aby se dověděli o bojích, které
Tvé Veličenstvo vedlo i to, co Tvé Veličenstvo učinilo dob-
rého pro všechny lidi, kteří žili v krajích a městech egypt-
ských za doby Tvého Veličenstva. Proto dej to vyrýti na
kamennou desku, která bude postavena v Onském chrámu
vedle sochy Tvého Veličenstva“.*

Král Petubaste dal učiniti podle jejich přání.